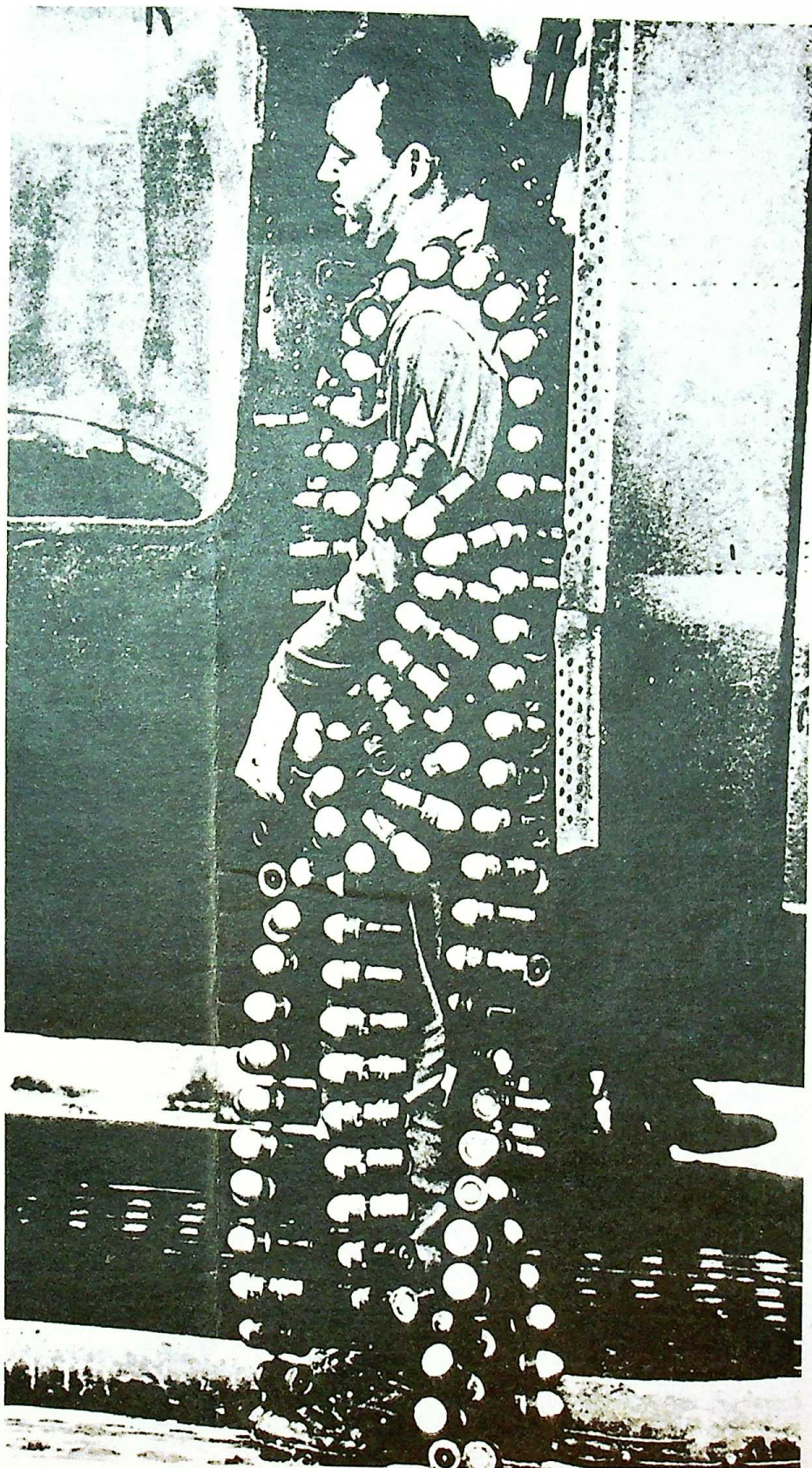

50ct.

derde jaargang nr. 21, 29 maart 1969.

VIETNAM BULLETIN

**AMERIKA
WIL
GEEN
VREDE**

Verschijnt om de 14 dagen

Redactie/administratieadres: Vietnam Bulletin, p/a ASVA
Weesperstraat 51, Amsterdam
Gironummer 1 28 11 98, tnv Vietnam Bulletin. Abonnement
f 5,- per half jaar, met stilzwijgende verlenging. Buitenland
f 7,- per half jaar. Losse nummers f 0,50 (België 7 fr.)

Redactie: Jan Boonstra Benno Groeneveld
M. van Dullemen Tineke Nijenhuis
W. de Graaff Queenie Stevens

WAAROM DE VERLIESCIJFERS OMHOOG GAAN TERWIJL DE VREDESBESPREKINGEN VOORTGANG VINDEN

(I. F. Stone's Weekly, 10-2-'69)

President Nixons afwijzing van een wapenstilstand in Vietnam vraagt om een nadere beschouwing. Men ontwijkt de moeilijkheden door te zeggen dat een wapenstilstand 'wel eens inhoudsloos zou kunnen zijn' in een guerrilla-oorlog, omdat een wapenstilstand in zo'n geval zo moeilijk valt te controleren. Het is best mogelijk dat deze stelling in het algemeen een element van waarheid bevat, maar de geschiedenis van de wapenstilstanden in de negen jaar oude Vietnamese oorlog toont, dat de tegenpartij er weinig moeite mee heeft zijn eigen troepen een wapenstilstand te laten eerbiedigen. De andere kant heeft alleen wapenstilstanden gebroken op een schaal van enige betekenis als zij die ook wilden verbreken, zoals bij het Tet-offensief vorig jaar, of als defensief antwoord op de agressieve manier van patrouilleren, wat de manier was waarop onze eigen militairen de wapenstilstandsbevelen tijdens de feestdagen braken. Tot de bombardementsstop was het het officiële Amerikaanse standpunt een wapenstilstand te vragen als prijs voor een stopzetten van de bombardementen. Dit standpunt werd veranderd, omdat wij de huidige situatie hopen te gebruiken voor 'opruimings'-operaties tegen de guerrillastrijders in het Zuiden. Dat is de reden waarom de verliescijfers nog omhoog gaan, terwijl er wordt onderhandeld.

Politieke censuur door het Pentagon

Een beetje censuur helpt de waarheid te verbergen. Het Pentagon geeft cijfers over aanvallen, die door onze kant worden gedaan, maar de cijfers van aanvallen die door de vijand worden begonnen zijn 'geheim', een ander woord voor: gecensureerd. Eén van deze weggecensureerde cijfers kwam 14 december jl. aan het licht, toen de New York Times in een redactioneel commentaar 'De vredesbesprekingen in gevaar brengen' stelde: "Sinds de bombardementsstop heeft de vijand slechts één aanval op bataljonsschaal gedaan. Vergelijk daarmee de 63 aanvallen die de Amerikaanse troepen de afgelopen maand deden op bataljonsschaal en de 664 aanvallen van de Zuidvietnamese troepen." Het artikel zei dat het doel van de aanvallen was "het gezag van de Zuidvietnamese regering over betwiste gebieden en streken die reeds lang onder bestuur van de Vietcong staan uit te breiden", en waarschuwde dat een dergelijke poging "om de machtsverhoudingen in Vietnam, vooruitlopend op een regeling in Parijs, te doorbreken, noodzakelijkerwijs vroeg of laat een reactie teweeg moet brengen" en een opnieuw uitbreken van de vijandelijkheden riskeert "die de kans voor een vrede door onderhandelingen kapot maakt".

Vlak na de persconferentie van Nixon gingen we naar het Pentagon om de cijfers van de Times te controleren en om de laatste cijfers te halen. We kwamen tot de conclusie dat offensieve operaties van onze kant in de periode november - december met 25% waren toegenomen. Het cijfer voor operaties op bataljonsschaal bedroeg in december 824 voor de Zuidvietnamezen, 84 voor de Amerikanen en 48 samen uitgevoerd, of een totaal van 956 tegenover 727, zoals de Times gaf voor november. Maar toen we vroegen om de cijfers van

aanvallen van de vijand op bataljonsschaal, kregen we te horen dat alle cijfers over aanvallen van de vijand voorkwamen in tabellen die geheim waren. We vroegen inlichtingen bij twee verschillende bronnen en stelden tenslotte formeel de vraag waarom zulke cijfers geheim gehouden werden, maar tot op heden hebben we daarop geen antwoord gekregen. De bewering van de New York Times werd niet bestreden. Een officier legde uit dat iedere krant met een correspondent in Saigon, die de dagelijkse communiqués goed volgde, over de cijfers van door de vijand begonnen aanvallen kon beschikken. Blijkbaar onthouden de totale cijfers over vijandelijke aanvallen de vijand geen enkele informatie die hij niet al heeft. Dit is politieke en niet militaire censuur, niet bedoeld om de vijand in verarring te brengen, maar om voor het Amerikaanse publiek te verbergen wat er in werkelijkheid gebeurt. We hopen dat enkele leden van het Congres er op zullen staan dat deze cijfers bekend worden gemaakt.

De gang van zaken in Vietnam wordt duidelijker wanneer men ze vergelijkt met het oorspronkelijke 3-punten-plan van Oe Thant voor vrede. Tijdens zijn persconferentie van 28 januari jl. merkte de Secretaris-Generaal op dat twee punten waren uitgevoerd - de bombardementen op het Noorden waren gestaakt en de besprekingen tussen alle betrokken partijen waren begonnen. Het derde punt van Oe Thant was de geleidelijke de-escalatie van de gevechten. In plaats van, in antwoord op de aanzienlijke de-escalatie van de tegenpartij, te reageren door ook te de-escaleren, hebben we de militaire activiteiten zowel op de grond als in de lucht opgevoerd, evenals de bombardementen op Laos.

Het wordt nu steeds duidelijker dat Johnson, stilzwijgend of expliciet, een hoge prijs heeft geëist toen hij de bombardementen op het Noorden beëindigde. Hij stelde ernstige beperkingen op vijandelijke operaties, terwijl hij het mogelijk maakte dat wij de onze opvoerden. De regering-Nixon gaat met Johnsons strategie verder. Deze strategie bestaat uit twee delen. Het eerste is, dreigen met de hervatting van de bombardementen op het Noorden, wanneer de tegenpartij opnieuw aanvallen of beschietingen vanuit de gedemilitariseerde zone zou uitvoeren of de grotere steden zou aanvalen. Het tweede deel is, van deze militaire beperkingen voor de tegenpartij te profiteren door grote troepen eenheden in het noordelijke deel van Zuid-Vietnam te verplaatsen, waar zij dienst deden om een mogelijke invasie vanuit de gedemilitariseerde zone op te vangen. Deze troepen zijn overgebracht naar het zuiden, voor 'pacificatie'-operaties in de Mekong Delta. Dit is sinds het eerste begin van de opstand tegen de Fransen, een guerrillabolwerk. Het doel is de Delta te heroveren voor het regime in Saigon.

Het bombarderen van het Noorden werd op 1 november stopgezet. Onze escalatie begon op dezelfde dag. In de drie maanden die sinds die dag verlopen zijn, zijn meer dan 2000 Amerikanen omgekomen. Bevelen uit het Witte Huis zijn hiervoor verantwoordelijk. Clark Clifford gaf hierover opheldering op 24 november jl., toen hij zei: "Generaal Abrams heeft uitdrukkelijk bevel om voortdurend een zware druk op de vijand te handhaven." De 'vecht-en-praat'-strategie was van

ons afkomstig. Onze op Madison Avenue ingestelde (de straat waar de belangrijkste reclamebureaus zich bevinden, red.VB) militairen hebben een nieuwe 'was-middel-advertentie' tekst verzonden om deze verhevigde oorlogvoering te verkopen. Ze noemden het 'versnelde pacificatie'. Clifford voegde er loyaal aan toe dat dit "de goede psychologie en de goede strategie" was om nu te volgen, maar hij hoopte dat wanneer "we in Parijs vooruitgang gaan boeken" en "op bepaalde gebieden" overeenstemming is bereikt, "dan Hanoi bevelen kon geven aan de commandanten te velde, en president Johnson aan generaal Abrams om contact met vijandelijke eenheden te vermijden". De vijand begon zich reeds maanden geleden van contact te onthouden en probeerde gevechten te vermijden. Maar er volgde geen de-escalatie van onze kant. Drie weken later verklaarde Clifford in 'Face the Nation' (een TV-programma, red.VB) dat hij er "hoe langer hoe minder geduld mee had, dat Amerikaanse jongens blijven sterven in Vietnam" en hij drong aan op een wapenstilstand. Noch Johnson noch Nixon schijnen dit ongeduld te delen. Nixon kan op ieder moment dat hij dat wil de verliescijfers verlagen door het bevel tot de-escalatie en tot een defensieve strategie te geven, zoals door senator McGovern in een redevoering op 3 februari voor de 'Clergy and Laymen Concerned About Vietnam' werd voorgesteld.

Aan onderhandelingen ligt ten grondslag, dat geen van beide partijen een militaire overwinning kan bereiken. Als we onderhandelen, waarom gaan we dan door met doden? Als we onze doeleinden in Vietnam hopen te bereiken door meer te doden, waarom onderhandelen we dan? Het cynische antwoord is, dat de onderhandelingen dienen als een rookgordijn. De Amerikaanse militairen noch het regime in Saigon hebben ooit willen onderhandelen. De besprekingen in Parijs maken het voor hen alleen makkelijker om met de oorlog door te gaan. Uit Saigon komt een ononderbroken stroom van optimistische verhalen, hoe goed de oorlog wel gaat. Eén ervan, van Charles Mohr in de New York Times van 3 januari, wees op een doorslaggevende, zij het niet militaire factor. "Een belangrijke factor waarop het huidige optimisme is gebaseerd", zo schreef Mohr, "is de hoop dat de beslissing om door te gaan met de oorlogvoering, verzoend kan worden met de binnenlandse Amerikaanse hoop 'de pijn te verlichten'."

Weinig opgemerkte realiteiten

Er zijn maar weinig mensen die zich rekenschap geven van de werkelijkheid zoals die blijkt uit het laatste verslag van Associated Press uit Saigon van de wekelijkse verliezen (Washington Post, 31 januari). Dit verslag gaat over de week die eindigde op 18 januari (196 Amerikanen gedood, 1277 gewond) en de week die eindigde op 25 januari (190 doden en 1224 gewonden). Waarom zijn deze verliezen nog steeds zo hoog? Associated Press gaf de verklaring, dat terwijl "er geen langdurige gevechten op grote schaal geweest zijn sinds afgelopen voorjaar ... duizenden Amerikaanse en regerings-

troepen dagelijks op zoek zijn naar de steeds weer weggliippende vijand". Er werd aan toegevoegd dat "er ook wordt doorgestoten in gebieden die reeds lang in handen van de Vietcong zijn, en daar zijn, zelfs wanneer er geen weerstand wordt geboden, slachtoffers van mijnen en vallen". Hoe lang kunnen deze offensieve operaties doorgaan zonder een tegenoffensief van de tegenpartij uit te lokken? Op het moment dat wij dit schrijven, heeft de vijand voor het eerst in drie maanden drie aanvallen op bataljonsschaal uitgevoerd in de laatste paar dagen. Het is hoog tijd dat het Amerikaanse publiek zich van dit alles bewust wordt, voordat de gevechten weer in volle omvang oplaaien.

Het is nonsens te zeggen dat er in Vietnam geen wapenstilstand mogelijk is. In de eerste Vietnamese oorlog werden de vijandelijkheden beëindigd toen men in 1954 in Genève een wapenstilstandsvereenkomst had bereikt. Toen was het een onderdeel van een algemene regeling. De Vietcong en Hanoi zijn tegenstanders van een wapenstilstand zolang er geen politieke regeling is. De Verenigde Staten en Saigon willen geen wapenstilstand voordat de zaak militair 'geregeld' is. Zij houden vast aan de oude hoop dat de oorlog zal eindigen doordat de vijand 'langzaam verdwijnt', een geliefde uitdrukking van Henry Cabot Lodge, die door Nixon weer tot het leven werd teruggeroepen doordat hij hem leider van de onderhandelingen in Parijs maakte. De Amerikaanse militairen schijnen hun plannen te maken op basis van de veronderstelling dat er in Parijs geen overeenstemming wordt bereikt. Zij bereiden zich voor op een langdurige Amerikaanse bezetting, zij het met wat minder troepen dan er nu zijn. "Van hen die het meest betrokken zijn bij onze algehele strategie" in Saigon en in Washington, meldde US News and World Report op 27 januari, zijn het onze militairen die een langzame vermindering van het aantal Amerikanen in Vietnam verwachten tot het aantal van 200.000 in 1971. Dit getal hebben ze genomen als "de basis voor een inspanning in Vietnam op lange termijn met lage kosten die eeuwig zou kunnen voortduren".

'Lage kosten' in dit verband zouden neerkomen op 5 à 6 miljard dollar (per jaar). De militairen die door US News werden geïnterviewd, zien Korea als een voorbeeld. Daar hebben we nog 50.000 man troepen, 15 jaar nadat de vijandelijkheden zijn beëindigd. We hebben daar geen vredesverdrag, voortdurende schermutselingen en verliezen en het voortdurende gevaar dat de oorlog op ieder moment weer kan uitbreken. Geen aanlokkelijk voorbeeld.

Actie voor een wapenstilstand in Saigon

Voor de Vietnamezen heeft het stopzetten van de bombardementen op het Noorden, een verhevigde terreur uit de lucht in het Zuiden betekend. B-52 bommenwerpers worden gebruikt alsof het niets is; grote gebieden worden verwoest, vaak zelfs aan de rand van de steden, overal waar we maar denken dat een paar guerrillastrijders zich kunnen verbergen. Alleen de slachtoffers

advertentiefonds

We ontvingen de volgende giften:

H.K.te A. f 2,50; W.P.S.te A. f 5,-; M.A.v.V.te A. f 5,-; M.W.C-H.te N. f 20,-; B.R.v. B.te U. f 5,-; J.K.te L. f 1,-; I.O.-L.te W. f 10,-; A.V.Z.te d.H. f 5,-.

Totaal ontvangen f 53,50. Het advertentiefonds is door advertenties in Trouw, de Groene, Vrij Nederland en het Parool geheel uitgeput. Er is dringend geld nodig om het komende nummer van Indonesië Informatie propagandistisch te begeleiden. Ons gironummer is 128 11 98. Vermeld: ADVERTENTIEFONDS.

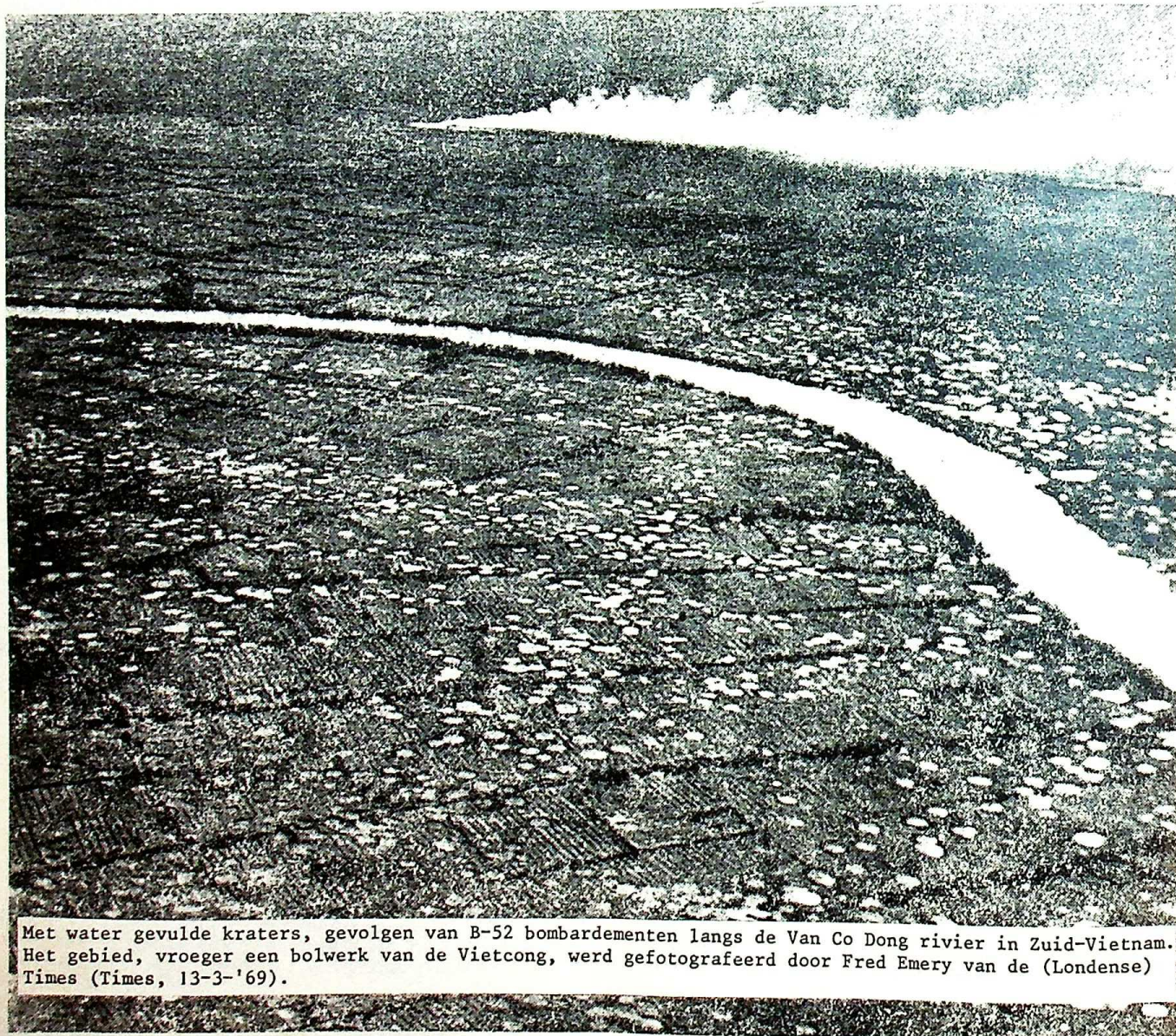
zelf kunnen zich enige voorstelling maken van de ellende die dit betekent. Het is dan ook niet vreemd dat de kreet naar een wapenstilstand in Saigon, ondanks perscensuur en de duizenden gevangenen wegens acties voor de vrede, steeds sterker wordt, al leest men daarover weinig in de Amerikaanse pers. Zowel Le Monde (28/29 jan.) als Le Figaro (29 jan.) maken er melding van dat mensen, die tot nu toe Thieu volledig hebben ondersteund, zich bij de Boeddhisten hebben aangesloten en een wapenstilstand eisen. De kranten citeren Vader Ca Van Lau, de voorzitter van het Dan-Tien blok in het Huis van Afgevaardigden in Saigon, met zijn verzoek om een onmiddellijk staakt-het-vuren, evenals twee leiders van de Don Xa en de Grote Unie Krachten, respectievelijk organen van de Hoa Hao sekte en van een fractie van de katholieken. Beide partijen demonstreerden afgelopen november nog voor Thieu. Nu zijn beide partijen naar de Boeddhistische eis voor een onmiddellijk staakt-het-vuren overgezwaaid.

Op dit punt zijn wij, net zoals op zoveel andere punten, zeer slecht geïnformeerd over wat de gewone Vietnamezen denken. Oproepen voor vrede betekent in Saigon nog steeds de gevangenis riskeren. De stem van de gewone man zou wel eens tot uiting kunnen zijn gekomen in een manifest, dat verscheen in Parijs (Le Monde, 30 jan.), afkomstig van een Beweging van de

Vrije Krachten in Vietnam, waarin niet alleen verbanen burgers maar ook vroegere Vietnamese officieren, die in het Franse leger hebben gevochten, vertegenwoordigd zijn. Zij noemen het huidige regime "niets anders dan een voortzetting van het fascistische regime van Ngo Dinh Diem", een regime dat "regeert door middel van terreur". Zij willen het vervangen door een voorlopige regering die in Parijs kan onderhandelen met de Vietcong en Hanoi. Dit komt overeen met de onderhandelingsposities van Hanoi en het Nationaal Bevrijdingsfront in de onderhandelingen te Parijs. De woordvoerder van het NBF eiste de vorming van een brede, representatieve voorlopige regering in Saigon, die bereid zou moeten zijn "vrije algemene verkiezingen in Zuid-Vietnam" te organiseren en met het NBF in Parijs te onderhandelen, als onafhankelijke en gelijke partij (zie Le Monde, 28 jan.). "Ofschoon zij spreken over vredesonderhandelingen", zo zei de NBF-vertegenwoordiger in Parijs, "gaan de Verenigde Staten voort met het verheugen van de oorlog" en "zijn nog steeds niet bereid af te zien van hun agressieve bedoelingen in Zuid-Vietnam".

Wij betalen zwaar met Amerikaanse levens voor de poging om het Saigonbewind aan de Zuidvietnamezen op te dringen. Dat is de reden waarom de verliezen stijgen, terwijl er wordt onderhandeld.

(I. F. Stone's Weekly, 10-2-'69)

Met water gevulde kraters, gevolgen van B-52 bombardementen langs de Van Co Dong rivier in Zuid-Vietnam. Het gebied, vroeger een bolwerk van de Vietcong, werd gefotografeerd door Fred Emery van de (Londense) Times (Times, 13-3-'69).

OPRUIMING VORIGE NUMMERS

De administratie van het Vietnam Bulletin wil graag in verband met ruimtegebrek opruiming houden. Wie nog oude nummers wil bestellen, kan dit nu nog doen. Van de volgende nummers zijn nog exemplaren voorradig:

- VB I, 9 - Verkiezingen ZVN sept. '66; voorgesch. onderhand.; voedselverniëting, etc.
- VB I, 13 - Bezoek NBF-gebied, discussie waarde ZVN-verk.; Manila-conferentie, etc.
- VB I, 14 - Juridische aspecten VN-conflict; regionale wedstrijd in VN, ZVN-vluchtelingen.
- VB I, 15 - Programma (1962) van het NBF; NBF in Saigon, etc.
- VB I, 16 - Amerikaanse juristen over VN, ervaringen NY Times-man Neil Sheehan, etc.
- VB II, 6 - Martin Luther King over VN, werk Thich Nhat Tanh; gebruik fragmentatiebommen, etc.
- VB II, 7 - Ervaringen filmer Ivens, Vietnamdebat Tweede Kamer; Chomsky over US buitenlandse politiek.
- VB II, 9 - De Chinese culturele revolutie en Vietnam, door J. Gittings.
- VB II, 14 - Visie uit Hanoi; landhervormingen in ZVN, etc.
- VB II, 15/16 - Vietnam Tribunaal 2e zitting: behandeling krijgsgevangenen en ZVN-burgers, gebruikte wapens, ontbladering, volkerenmoord.
- VB II, 18 - Hoe verkoopt men escalatie: de psychologische gewinning aan de oorlog.
- VB II, 19 - Het Tet-offensief: Saigon, Hue, platteland, Khe San, effect op Witte Huis.
- VB II, 20 - Politiek programma (1967) NBF; Galbraith over VN; arbeidsplaatsen in VS door oorlog.
- VB II, 21 - Het gebruik van napalm, gifgas en andere wapenen voor massale vernietiging: Amerikaanse oorlogsmisdaden; Johnson-processen, etc. (dubbelnummer)
- VB II, 22 - Thailand, de oorlog van nu, de oorlog van straks.
- VB II, 23 - Onderhandelingsstandpunten; situatie in Saigon; medische hulp aan VN; het politiek programma van het NBF (2e deel), guerrilla in Thailand (2e deel), (dubbelnummer)
- VB II, 24 - Gebruik napalm, gifgas en andere wapenen voor massale vernietiging (2e deel), 'Vietcongterreur', etc.
- VB II, 25 - Bezoek aan Hue; ontwikkeling NVN; Thailand; VS-vliegtuigverliezen.
- VB II, 26 - Luchtoorlog in het Zuiden; stuk Peter Weiss; politieke ontwikkeling in de Saigon-gebieden.
- VB II, 27 - Zij die de 'Vietcongs' worden genoemd, door P. Devillers en J. Lacouture.

Bestelling door overmaking op postgiro 1 2811 98 tnv Vietnam Bulletin, Amsterdam, van 40 cent per nummer voor de nummers t/m VB II, 7; en 50 cent per nummer voor de daarna verschenen nummers. Dubbelnummers een gulden. Aub ook verzendkosten overmaken (20 cent voor 3 exemplaren, 4 t/m 8 exemplaren 40 cent, 9 t/m 16 nummers 60 cent; meer dan 16 exemplaren 1 gulden).

Men kan ook de gehele partij extra voordelig bestellen door overmaking van f 7,50 (d.i. inclusief verzendkosten); vermeld dan: 'HELE PARTIJ OUDE NUMMERS'.

MANIPULATIE VAN DE PUBLIEKE OPINIE

Regelmatig verschijnen er in de Amerikaanse pers berichten die niet afkomstig zijn van journalisten die ergens ter plaatse van een bepaalde gebeurtenis ooggetuige zijn geweest en daarover verslag uitbrengen, maar 'geïnspireerde' berichten die een bepaald politiek doel moeten dienen, een bepaalde politiek moeten rechtvaardigen, druk op de regering willen uitoefenen, of de publieke opinie op een bepaalde gebeurtenis, bijvoorbeeld verdergaande escalatie, willen voorbereiden. Dit soort berichten zijn vaak zo geformuleerd, dat geschoolde lezers de herkomst ervan kunnen nagaan. Vaak zijn ook de namen van de journalisten die ze brengen een aanwijzing. Berucht in dit verband zijn bijvoorbeeld Joseph Alsop, die vrijwel wekelijks schrijft dat de Vietcong nu definitief vrijwel geheel is verslagen (doel: er hoeft niet onderhandeld, althans geen concessies gedaan te worden), en Hanson W. Baldwin, de vroegere militaire medewerker van de New York Times, die begin 1968 alarmerende artikelen schreef over grote Vietcong-eenheden en bases in Cambodja en Laos (doel: de op dat moment door legerkringen gewenste invasie in Cambodja en Laos onder het volk te brengen).

Al deze artikelen zijn in zekere zin nieuws: ze tonen namelijk aan in welke richting bepaalde Amerikaanse instanties (CIA, leger, ministerie van Buitenlandse

Zaken, e.d.) de publieke opinie willen beïnvloeden. Met de werkelijkheid hebben dit soort berichten echter meestal weinig of niets te maken. Al deze berichten bereiken het Nederlandse publiek via de grote persagentschappen, via speciale afspraken (het Parool en de Volkskrant hebben bijvoorbeeld een abonnement op de New York Times Nieuwsdienst) of via in Nederland overgenomen columnisten (het Parool publiceert regelmatig Alsop). Het is duidelijk dat de gemiddelde lezer niet van deze achtergronden op de hoogte is. Dat die lezer in de vaak zeer bekorte vorm waarin deze berichten in Nederland verschijnen, ook helemaal geen aanwijzingen vindt waardoor hij op het 'geïnspireerd' zijn van dergelijke berichten attent gemaakt zou kunnen worden. De lezer wordt op deze manier gemanipuleerd en misleid. In de Amerikaanse pers komt het regelmatig voor dat na verloop van tijd - bijvoorbeeld na een half jaar wanneer de zaak niet meer actueel is - wordt toegegeven dat de indertijd verschenen berichten leugens waren. Dat wordt dan niet gebracht in een moreel afkeurenswaardige zin, maar als 'nieuws', vaak gepaard gaand met nieuwe 'geïnspireerde' lezingen. In Nederland komen deze (met enige moeite in de Amerikaanse pers vrij regelmatig te vinden) correcties, die althans kritische lezers in staat stellen zich tegen misleiding te wapenen, niet door. Men vindt ze daarvoor blijkbaar te onbelangrijk.

In het onderstaande brengen we twee voorbeelden van dit soort nieuwsvoorziening. Het eerste bericht is afkomstig van de (regeringsgezinde) International Herald Tribune, en geeft de verklaring waarom we in de tweede helft van 1968 voortdurend in de kranten van een dreigend nieuw 'Vietcongoffensief' hebben gelezen.

Het tweede voorbeeld is te vinden in het eerste deel van het daarop volgende artikel, 'De "Vietcong" leeft en slaat toe', uit het oppositieweekblad Guardian.

REDAKTIE VB.

OOG IN OOG MET DE FEITEN IN VIETNAM

door JOSEPH KRAFT

(International Herald Tribune; 3-2-'69)

Washington - De regering-Nixon heeft haar politiek inzake Vietnam nog niet geheel geformuleerd. Maar op één gebied hebben de nieuwe mannen gebroken met de praktijken van de regering-Johnson. Ze maken zichzelf en het land niets wijs met rooskleurige rapporten over de bereikte vooruitgang. In plaats van statistieken en loftuitingen te spuiten, die bedoeld zijn om daden in het verleden te rechtvaardigen, doen ze nu een systematische poging om er achter te komen wat er werkelijk gebeurt in Vietnam. Deze bereidwilligheid om de feiten onder ogen te zien, zelfs als dat onaangename feiten zijn, kan men terugvinden in wat president Nixon zelf gezegd heeft tijdens zijn eerste persconferentie in het Witte Huis over een staakt-het-vuren. In het verleden was een staakt-het-vuren luchtigjes opgenomen in het officiële standpunt als een duidelijke mogelijkheid. Waarom ook niet? Men nam aan dat de bron van alle ellende het feit was dat Noord-Vietnam Zuid-Vietnam had aangevallen. Een regeling van het conflict vereiste slechts dat het Noorden zijn burenen verder met rust zou laten. Als dat eenmaal gebeurd was, zou een staakt-het-vuren alleen maar kinderspel zijn.

Nixon heeft met deze onzin gebroken. Door een toespraak te maken op guerrillastrijd, gaf hij indirect toe dat de opstandelingen diep geworteld zijn in geheel Vietnam. Door te verwijzen naar de mogelijkheid dat "een partij zelfs niet in staat zou zijn velen, die verantwoordelijk zijn voor het geweld, in bedwang te houden", gaf hij discreet te kennen eraan te twijfelen of het regime in Saigon eigenlijk wel zo vredelievend was. Daarna zei hij de waarheid over de illusie een staakt-het-vuren te verwachten. Hij zei: "Ik ben van mening dat het niet zinvol is bij de discussies over Vietnam woorden te gebruiken als staakt-het-vuren, omdat staakt-het-vuren een uitdrukking is ... die volgens mij nauwelijks gebruikt kan worden voor een guerrilla-oorlog."

Ten gevolge van het verlangen naar feiten van de nieuwe president, is er een aanzienlijke verandering gekomen in de stroom informatie over Vietnam naar het Witte Huis. President Johnson was afhankelijk van zijn speciale assistent voor nationale veiligheidszaken,

Walt Rostow, een groot voorstander van de inmenging in Vietnam. Rostow op zijn beurt liet zich leiden door een groep van de Central Intelligence Agency met George Carver aan het hoofd. Niemand twijfelt aan Carvers kennis van Vietnamese zaken en zijn bekwaamheid. Maar, aldus een groot aantal ambtenaren (zowel in het Ministerie van Defensie als in het Ministerie van Buitenlandse Zaken), de groep van Carver legde Rostow voornamelijk datgene voor wat hij wilde horen. Voor het Tet-offensief van vorig jaar waren de conclusies van deze groep blijkbaar zeer optimistisch over de vooruitgang, die werd bereikt in het neerslaan van de opstand. Deze rapporten vormden de rechtvaardiging om door te gaan met de militaire inspanningen omdat het succes voor de deur stond.

Na het Tet-offensief deed de groep van Carver talloze voorspellingen dat er een tweede en een derde en vierde golf van aanvallen van de tegenpartij zou komen. Het effect van deze berichten was de vredesbesprekingen in Parijs in diskrediet te brengen, met de theorie dat de tegenpartij de besprekingen alleen maar gebruikte om de zaak te bevriezen, terwijl men een genadeslag aan het voorbereiden was.

De vervanger van Rostow in het Witte Huis, Henry Kissinger, heeft van het begin af aan geprobeerd zijn staf zo samen te stellen dat deze op kritische manier de ter beschikking staande rapporten zou kunnen analyseren. De man die hij oorspronkelijk op het oog had - een van de belangrijkste critici van Carver - was echter niet beschikbaar. Uiteindelijk nam hij een voormalige CIA-man, Dean Moore, in zijn staf op. Maar Moore was geen lid van de Carver-groep. Hij staat bij zijn collega's van de Agency en bij ambtenaren van het Ministerie van Buitenlandse Zaken bekend als een superieur analyticus zonder enig vooroordeel.

Dit alles bij elkaar betekent natuurlijk nog lang geen veranderde politiek. Maar de basis daarvoor is in ieder geval gelegd als men daar de voorwaarden voor aanwezig acht. Werkelijk hard zijn, een bereidheid om de feiten onder ogen te zien en een sceptische en analytische instelling, dat zijn de eigenschappen die uiteindelijk in de plaats komen voor de romantische sentimentaliteit, waardoor zoveel leidinggevende figuren in de regering-Johnson er toe kwamen het voeren van een oorlog die niet gewonnen kon worden, gelijk te stellen met koppig realisme.

DE 'VIETCONG' LEEFT NOG EN SLAAT TOE

Een reeks artikelen met de conclusie dat de 'Vietcong' op zijn laatste benen loopt terwijl Saigon vooruitgang boekt, is de laatste tijd in de Amerikaanse pers verschenen. Een verhaal van Charles Mohr in de New York Times op 3 januari, onder de titel 'Optimisme bloeit op in Saigon, terwijl geallieerden belangrijke vooruitgang boeken', is kenmerkend voor deze artikelen, die allemaal de signatuur van CIA-nieuws-manipulatie dragen.

Om de zaak in het juiste daglicht te zien, moeten we herinneren aan een artikel van de voormalige militaire redacteur van de N.Y. Times, Hanson W. Baldwin,

gepubliceerd vlak voor het Tet-offensief van het Nationaal Bevrijdingsfront. In de N.Y. Times van 19 januari 1968 schreef Baldwin dat het 'Vietcong'-netwerk in Saigon was 'opgebroken' en 'verlamd' was door de inlichtingendiensten van de Zuidvietnamese regering en de Amerikanen. Dit resultaat, zo voegde hij er aan toe, was mogelijk gemaakt door de succesvolle militaire operaties van Amerika en Saigon in 1967 in de provincie Gia Dinh rond Saigon. "Het uiteindelijke effect" van de US-Saigon-operaties, zo vervolgde Baldwin, "komt neer op het vrijwel geheel vrijmaken van de provincie Gia Dinh van VC-eenheden groter dan een paar

man," Baldwins lofzang op de 'successen' van de Amerikaanse inlichtingendiensten, die was gebaseerd op rapporten van de Amerikaanse ambassade, deed maar weinig moeite om de inspiratie van de CIA te verbeteren. Net zoals Charles Mohr nu toespraak maakt op de meningen van "zeer ervaren Amerikaanse ambtenaren met een lange en intensieve staat van dienst in Vietnam", bestaat er weinig twijfel dat hij CIA-personeel bedoelt.

In zijn artikel van 3 januari citeert Mohr zijn anonieme bronnen: "de eens zo goede politieke organisatie van de Vietcong vertoont steeds minder kwaliteit en steeds meer onhandigheid" en dat terwijl vroeger meer dan de helft van de bevolking het NBF steunde, het nu leek alsof "niet meer dan 15% van de bevolking uit eigen wil de Vietcong steunt". Naar de logica van deze ambtenaren stelt de Vietnamese bevolking de 'Vietcong' en niet de Amerikanen verantwoordelijk voor de Amerikaanse bombardementen en beschietingen. Mohr maakt ook melding van zogenaamde militaire zwakheid van het NBF en een "zekere verbetering in de prestaties en capaciteiten" van het Saigon-leger. Hij geeft geen enkel concreet bewijs voor deze beweringen, die door de werkelijkheid van de situatie in Vietnam volledig worden weerlegd.

Het hoeft geen verbazing te wekken dat de N.Y. Times optreedt als woordvoerder voor de CIA, of andere ambtenaren waarmee Mohr contact heeft. Het is al jaren gebruikelijk dat de Times officiële proefballonnen oplaat. Het probleem met Mohrs verslag en met dergelijke artikelen in andere kranten is dat de meeste lezers ze waarschijnlijk ten onrechte als feitelijke rapportages zullen opvatten.

De poging te misleiden is duidelijk en onmiskenbaar. De kop in de N.Y. Times spreekt van werkelijke en niet veronderstelde overwinningen. In de eerste alinea van zijn artikel schrijft Mohr dat "geallieerde strijdkrachten ... belangrijke vooruitgang schijnen te maken". Dan meldt hij dat deze "niet geheel unanieme 'mening' afkomstig is van ambtenaren die bekend staan om hun eerlijkheid en scepticisme". Pas een heel eind verder in zijn artikel geeft Mohr toe dat "een belangrijke factor waarop het huidige optimisme is gebaseerd, de hoop is dat er een besluit om door te gaan met de oorlog (zal komen)". Met andere woorden: Mohr presenteerde in zijn artikel het verhaal van hen, die de Amerikaanse agressie willen voortzetten.

Dergelijke weloverwogen vervalsingen vormen, samen met herschreven berichten afkomstig van het Amerikaanse hoofdkwartier in Saigon, een belangrijk deel van de berichten over Vietnam in de Amerikaanse pers. In dit moeras van vervalsingen is pacificatie een van de Amerikaanse activiteiten in Zuid-Vietnam, die door officiële verduisteringen verkeerd worden voorgesteld. Sinds november zijn er regelmatig verslagen geweest over 'Operation Quick-Fix', waarmee Saigon hoopt het bestuur over 1100 'betwiste' dorpen met een totaal bevolkingsaantal van 3 miljoen mensen, te herwinnen vóór 31 januari om daarmee de onderhandelingspositie van Saigon te versterken. Het programma van Saigon staat onder leiding van de CIA met meer dan 5000 Amerikaanse pacificatie-experts. De huidige Amerikaanse militaire activiteiten zijn in eerste instantie bedoeld dit pacificatieprogramma te ondersteunen. Het belangrijkste doel van de Amerikanen is het dichtbevolkte gebied 30 km rond Saigon te pacificeren. Amerikaanse strategie steunt sterk op bombarderen. Onopzettelijke bombardementen van B-52's rond Saigon zijn gericht tegen de strijdkrachten van het NBF in de te pacificeren gebieden.

Het feit dat men zijn toevlucht neemt tot de bommen, die in Noord-Vietnam hebben gefaald, is een aanwijzing voor de wanhoop van het Amerikaanse opperbevel.

Dat is geen veronderstelling. Peter Baestrup van de Washington Post maakte op 5 januari melding van het "ernstige gebrek aan mankracht" van de Amerikaanse strijdkrachten. "Met geweren uitgeruste compagnieën die de meeste patrouille- en gevechtstochten onderneemen", zo berichtte hij, "hebben voortdurend een tekort aan mankracht van 30 tot 40%."

Het Amerikaanse pacificatieprogramma is grotendeels verantwoordelijk voor de 'stilstand' in de gevechten waarover zoveel wordt gespeculeerd. Nadat het Tet-offensief had bewezen, dat de Amerikaanse strijdkrachten gevaarlijk ver uit elkaar gelegerd waren, staakte het Amerikaanse opperbevel bijna alle operaties op grote schaal. De overwinningstrategie van generaal Westmoreland was een militaire ramp. Om de situatie te redden en de Amerikaanse verliezen, die politiek onaanvaardbaar waren geworden, te beperken, namen de Verenigde Staten bij gebrek aan iets anders hun toevlucht tot een 'enclave'-strategie. Toen het nieuwe pacificatieprogramma werd begonnen in november, had men normaliter grotere gevechten kunnen verwachten. Blijkbaar echter was de hoop van de Amerikanen meer op bombardementen dan op gevechten te land gebaseerd.

De werkelijke reden voor het tijdelijk afnemen van de hevigheid van de strijd, is de defensieve houding van de Amerikanen. Er is geen reden om aan te nemen dat dit tijdelijk afnemen gebaseerd is op zwakheid van het NBF of een onjuiste tactiek. Een bekwaam vechter slaat op ieder moment toe, maar past zijn strategie aan aan de zwakheden van zijn tegenstander. Na het Tet-offensief werd pacificatie tot november vrijwel opgegeven. Zonder een schot te lossen, waren NBF-eenheden vrij in hun bewegingen door grote, tot op dat moment 'betwiste' gebieden op het platteland.

Tijdens de afwezigheid van de Amerikaanse-Saigonese pacificatietroepen werd het revolutionaire bestuur op het platteland belangrijk versterkt. Tijdens de zomer en herfst van 1968 werd in grote gebieden van Zuid-Vietnam een revolutionaire bestuursstructuur opgezet.

Zowel militaire als politieke factoren sluiten succes voor het huidige pacificatieprogramma uit. Baestrup maakt in het boven geciteerde artikel melding van de angst van de Amerikaanse 'adviseurs', dat de versnelde pacificatie tot gevolg zal hebben dat de aanwezige strijdkrachten over een te groot oppervlak worden verspreid, waardoor de veiligheid en zeggenschap van het Saigonbewind eerder zou worden verzwakt dan versterkt. Basisfeit van de militaire situatie is, dat noch de strijdkrachten van Saigon noch die van Washington voldoende mankracht hebben om een aanzienlijk aantal dorpen te pacificeren. Als de US-Saigon-strijdkrachten opgedeeld zouden worden om de CIA-pacificatieteams te verdedigen, zouden zij blootstaan aan een vernietigende klap door de NBF-strijdkrachten.

Ook om politieke redenen kunnen de Verenigde Staten nooit een groot deel van Vietnam pacificeren. Pacificatie is een eufemisme voor militaire en politieke onderdrukking met het doel de bevolking te dwingen de verachte Saigonregering te aanvaarden. De eerste pacificatieprogramma's onder Diem en Nhu hadden als doel de revolutionairen door massale militaire operaties te elimineren. Honderdduizenden revolutionairen, vroegere verzetsstrijders en tegenstanders van het VS-Diem-regime, werden gedood, gemarteld of in de gevangenis gestopt.

Het was dit, op advies van de CIA, uitgevoerde pacificatieprogramma dat aan het eind van de vijftiger jaren tot spontane opstanden leidde, die door het NBF werden geconsolideerd in december 1960. In die periode werd de pacificatie uitgevoerd door Saigontroepen waarbij VS-'adviseurs' discreet op de achtergrond bleven. Langzamerhand zijn de Verenigde Staten een steeds openlijker en directer rol gaan spelen, totdat in 1967

pacificatie een van de belangrijkste taken werd van de Amerikaanse troepen en het hele pacificatieprogramma onder Amerikaans commando werd geplaatst. Ame-

rikaanse troepen fungeren nu dus als een klassiek koloniaal leger, dat het Vietnamese volk dwingt een marionettenregime te aanvaarden. (Guardian)

VOLKSOORLOG IN VIETNAMS GEVANGENKAMPEN

door HUGO HILL

(Liberation News Service) Guardian, 15-3-'69

Quang Ngai, Zuid-Vietnam. - De 12.000 mensen die het schiereiland Ba Tan Gan uitgesleept zijn en die gevangen zitten in het concentratiekamp Thien-An hebben zich niet neergelegd bij het lot, dat de Amerikanen hen hebben toegedacht. Ze laten zien hoe een volk nog kan strijden, zelfs als het materiaal daarvoor ontbreekt.

Toen ik het kamp voor de derde maal bezocht trof ik een goed georganiseerde strijdbare geest aan. Kinderen en oude vrouwen stonden bij de hoofdingang waar zij het de Vietnamese marionettetroepen moeilijk maakten.

"We willen naar huis. We kunnen zo niet leven. Waarom laten jullie ons niet gaan?" zei een oude vrouw terwijl ze een jonge soldaat aan zijn mouw trok. Anderen vielen in met "Laat ons gaan! Laat ons gaan!" Tegenover deze vijandelijke menigte raakten de soldaten in paniek en begonnen de mensen terug te dringen naar binnen. Een van de wachters pakte een lange stok en sloeg daarmee naar de kinderen, die de slagen handig ontweken en zich op veilige afstand terugtrokken. Een andere soldaat richtte zijn M16-geweer boven de hoofden van de mensen en schoot zijn magazijn leeg in de lucht. Na een korte adempauze om zich weer te hergroeperen, drongen de gevangenen weer terug naar de poort en begonnen opnieuw met hun psychologische druk. "Laat ons gaan! Laat ons gaan!" En het hele tooneel herhaalde zich.

Overall langs de hekken van dit enorme kamp werden soortgelijke acties ondernomen. Terwijl de mannen en de jongere vrouwen in hun tenten bleven, gingen de ouderen en de jonge kinderen hun bewakers smeken en hen lastig vallen. Af en toe leek het door de in de lucht afgevuurde schoten wel een slagveld. Voor iemand die aan de 'vluchtelingen'-toestand gewend is, is Thien-An opvallend ongewoon. Normaal zitten de mensen, die net de hele materiële basis van hun leven verloren hebben, zonder hoop in hun hutten te tobben. Natuurlijk hebben ze NBF-kader in hun midden en glippen zij af en toe 's nachts weg, maar zij voeren geen georganiseerde actie tegen hun onderdrukkers. Maar de mensen die uit Ba Tan Gan werden weggehaald, hebben een leven van georganiseerd verzet achter zich. Zij weten hoe ze moeten vechten, met of zonder wapens. De spanning wordt steeds groter. Onlangs zijn 200 kampbewoners door het prikkeldraad geglipt en aan de bewakers ontsnapt. Aangezien niemand openlijk over dit incident praat, is het onmogelijk na te gaan wat er precies gebeurd is. Sommige bronnen zeggen dat de mensen weer opnieuw gevangen werden genomen; anderen zeggen dat de ontsnapping succes had. In het kamp zelf zeggen ze niets.

Na de acties aan de ingang een uur lang bekeken te hebben, besloot ik, onverstandig genoeg, de stemming in het kamp te peilen door er binnen te gaan. Samen met een Europese bezoeker en een student van de universiteit van Saigon baande ik mijn weg langs de kampwachters en door de menigte.

De volwassenen keken zonder iets te zeggen toe, terwijl de kinderen in de aanval gingen. Voordat ik vijftig meter had kunnen lopen, trokken een dozijn kinderen aan mijn armen, grepen in mijn zakken en trokken bijna de kleren van mijn lijf. Ik voelde me als Gulliver in Lilliput.

Ik liep verder, heen en weer geduwd en getrokken door die kleine guerrillastrijdertjes op blote voeten. En plotseling - oef: mijn rechtersvoet zakte tot aan mijn enkel in zacht, geel poep.

Ik keek naar beneden en zag dat het gecamoufleerd was met een papier. Als ik het eerder had gezien, zou ik er niets bij gedacht hebben. Mijn kleine martelaartjes hadden me er recht naar toe geleid. Zij hadden mij blijkbaar juist gekozen in plaats van de Europeanen, omdat ik sandalen droeg. Verspreid langs de hoofdingang lagen nog een aantal verdacht bobbelige papieren. Zonder schoppen om valkuilen te graven, zonder bamboe om punji-stokken te maken, vochten de mensen terug met het enige wapen dat zij hadden: hun eigen uitwerpselen.

Toen ik een paar minuten later vertrok was de psychologische oorlog nog aan de gang. De oude vrouwen smeekten en duwden, de kinderen zongen en scholden. De soldaten waren nerveus bezig hun wapens opnieuw te laden en het prikkeldraad te versterken.

Het concentratiekamp Thien-An is geen makkelijke plaats. Met slechts weinig voedsel en zonder drinkwater kunnen de mensen niet lang blijven leven in deze verpeste vuiligheid. In de provincie Quang Ngai begint nu het warme seizoen en op dat lege stukje zand kan men zich niet tegen het weer beschutten. De Amerikaanse militaire macht is er niet in geslaagd deze mensen tot onderdanigheid te intimideren. Misschien is dan AID (een hulporganisatie, red. VB) aan de beurt om hen te proberen te pacificeren met een paar kruimels meer. Als dat niet werkt, zullen de bewoners van Thien-An òf in opstand komen en ontsnappen naar bevrijd gebied, òf sterven.

De avond voordat wij het kamp bezochten, had mijn Europese reisgenoot, die nog maar pas in Vietnam is, mij gevraagd: "Wat is nu eigenlijk de rol van de regering van Saigon in dit alles? Hoe slagen zij erin hun gezag te handhaven?" Nu we de confrontatie tussen de mensen en de marionettetroepen hadden gezien, stelde ik hem dezelfde vraag. Hij schudde geschokt het hoofd en zei: "Als je me dit gisteravond verteld zou hebben, had ik het niet geloofd."

CORRECTIE

Een van onze lezers maakte ons opmerkzaam op een fout in het vorige nummer van het Vietnam Bulletin. 'Geopolitiek' is niet de leer van de wereldpolitiek gezien in militaire termen, maar: 'de wetenschap die het verband tussen de ligging, het grondgebied en de staatkundige ontwikkeling van landen en volken bestudeert'.

HET NBF-LENTE-OFFENSIEF

De Australische journalist Wilfred Burchett - groot kenner van Vietnamese zaken - is op dit moment in Parijs waar hij de vredesbesprekingen volgt. In Parijs staat hij vrijwel dagelijks in contact met de vertegenwoordigers van het Bevrijdingsfront. Uit zijn talrijke verslagen in het Amerikaanse weekblad Guardian laten wij hieronder enkele citaten volgen. Red. VB.

Het offensief van het Nationale Bevrijdingsfront (NBF), dat nu al een week lang overal in Vietnam gaande is, heeft de mythe weer eens verstoord, dat de oorlog 'beter gaat' voor Amerika en Saigon. (...) Mark Frankland, de correspondent in Saigon van The Observer, schreef: "De Vietcong heeft weer eens aangetoond, dat ze over het hele land in de aanval kunnen gaan, wanneer en waar ze maar willen. Ze hebben nu maar een klein deel ingezet van de geregelde troepen, die 20.000 man sterker zijn dan een jaar geleden." Dat is een realistische schatting.

Een andere mythe die door het offensief verstoord is, is dat Saigon in het hele land op de loyaliteit van de bevolking kan rekenen. Een goed voorbeeld is het geval van het dorp Thia-hiep, een onderdeel van het No Nai complex, dat het gebied om Long Binh beschermt. De Amerikanen zeggen dat Long Binh hun grootste militaire basis ter wereld is.

Men veronderstelde dat dit 'modeldorp' volledig katholiek en volledig veilig was. Soldaten van het NBF namen het gewapenderhand in. Herhaalde pogingen hen te verdrijven hadden geen succes, maar tijdens deze aanvallen verwoestten de Amerikanen de huizen, kerken en scholen, behorend bij een 'modeldorp, volledig met bommen en napalm.

Op 28 februari alleen al gooiden 62 B-52 bommenwerpers 1800 ton bommen op de omgeving van Saigon. Saigon verwelkomde de vernietiging van Thai-hiep als een belangrijke 'militaire overwinning'. Het is een politieke ramp voor de Verenigde Staten en Saigon. (...) De reacties van Amerika en Saigon op het offensief hebben nog een andere mythe verstoord, namelijk, dat er een 'stilzwijgende afspraak' was dat er geen aanvallen gedaan zouden worden op de steden in de gedemilitariseerde zone in ruil voor de bombardementspauze. Op 27 februari wrongen Henry Cabot Lodge en een Amerikaanse woordvoerder zich in alle mogelijke bochten om uit te komen onder Johnsons bewering, gedaan tijdens de verkiezingscampagne, dat er sprake zou zijn van een 'stilzwijgende overeenkomst'. Lodge zei tot tweemaal toe dat er "geen twijfel over bestond dat de overeenkomst, waarmee aan de Noord-Vietnamezen de voorwaarden duidelijk werden gemaakt voor het stopzetten van de bombardementen op 31 oktober, van kracht blijft". De andere woordvoerder was niet in staat duidelijk te maken wat voor 'overeenkomst' wordt bedoeld die aan de tegenpartij 'duidelijk gemaakt' moet worden. (Guardian, 8-3-'69)

NBF-aanvallen waren gericht op vitale centra van de Amerikaanse-Saigonese oorlogsmachine - direct tegen hoofdkwartieren van divisies, regimenten en brigades, vliegvelden en barakken van piloten, plaatsen waar militairen wonen en hoofdkwartieren van divisiecommandanten en de politie.

Tot nu toe is er geen fractie van de strijdkrachten die tijdens het Tet-offensief van het afgelopen jaar in actie kwamen ingezet. Maar het is geen toeval dat het NBF spreekt van een 'lente-offensief' en niet van een 'nieuwjaars-offensief' zoals vorig jaar. Het NBF is van plan langer door te gaan en met elitetroepen, wanneer de tijd daarvoor rijp is. Zoals gewoonlijk is het Amerikaanse publiek slecht ingelicht, zowel over de feiten als over de betekenis van die feiten, zoals ook James Reston van de New York Times onlangs in een artikel aanduidde. In dit verband is het gebeurde op de basis Dong Bu in het district Cu

Chi van belang. Dong Bu was een van de grootste en best verdedigde bases van het land. Het hoofdkwartier van de 25ste Amerikaanse divisie heeft er zijn eigen landingsbaan en een eigen helikopterbasis. In een officieel communiqué werd medegedeeld dat de basis vroeg in de morgen van 26 februari door "10 vijandelijke raketten, enige mortiergranaten" getroffen was en een aanval van een "onbekend aantal vijandelijke soldaten met springstofladingen ... waarbij lichte materiële schade werd veroorzaakt", aldus een correspondent van de (Londense) Times. Nicholas Tomlin, een correspondent ter plaatse, zei dat hij en andere verslaggevers de inlichtingenofficier van het Amerikaanse leger hadden gezegd dat "lichte schade" naar wat hij gezien had "belachelijk" was. Van 16 reusachtige Chinook helikopters - die 700.000 dollar per stuk kosten - konden nog slechts drie vliegen. Negen waren totale wrakken en de andere waren ernstig beschadigd.

Tomlins commentaar was dat de "aanwezige journalisten zich er op onaangename manier van bewust waren dat de geruststellende kopij die velen van hen naar huis hadden gestuurd, de hele militaire situatie in Vietnam, net zoals in Cu Chi, in een vals daglicht plaatsten". Tomlin gaf te verstaan dat zij slechts een deel van wat zich in Cu Chi had afgespeeld, hadden kunnen rapporteren. De NBF-lezing is dat de aanvallen de Amerikaanse troepen 800 man aan doden en gewonden kostten, waaronder vele piloten en technici, en dat de Amerikaanse verliezen aan materieel 97 voertuigen, waaronder 29 tanks, 35 vliegtuigen, helikopters, benzine-opslaggebieden, drie ammunitiedepots, 42 barakken en andere installaties bedroegen. (Guardian, 15-3-'69)

Correspondenten ter plaatse maken er zich reeds zorgen over dat na de eerste week (van het NBF-offensief) 350.000 plattelandsbewoners weer aan het bestuur van Saigon zijn 'ontsnapt'. De werkelijke cijfers liggen dichterbij de 500.000 - dat is de hele oogst van het 'versnelde pacificatie'-programma, een poging om de boeren in met prikkeldraad omheinde kampen onder te brengen, gepaard gaande met standrechtelijke executie van alle verdachte NBF-sympathisanten. (...) Politieke onderdrukkingsmaatregelen, zoals de veroordeling van de Boeddhistische leider Thich Tien Minh tot 10 jaar dwangarbeid en van studentenleiders tot 20 jaar op beschuldiging dat zij leden van het NBF onderraden hebben verleend, doen de vlammen van het verzet hoger opblazen.

De verhevigde agressie van de US-generaal Creighton Abrams en zijn bazen in het Pentagon hebben een wervelstorm van wraak teweeggebracht. Onjuiste conclusies verbindend aan de matiging van het NBF na het stopzetten van de bombardementen op 31 oktober, verhevigde het Amerikaanse opperbevel zijn oorlog tot een ontoelaatbaar niveau, vergrootte de aanvoer van voorraden naar het Saigonleger en begon met het 'versnelde pacificatieprogramma' en het Phoenix-plan, dat ten doel heeft 80.000 (op een lijst voorkomende) NBF-kaders te vermoorden, van voormalige leden van het Centrale Comité tot dorpskaders. Het begon met operaties op grote schaal in vele delen van het land, nam een starre houding aan in Parijs en bedroog het Amerikaanse publiek met het verhaal dat een Amerikaanse overwinning 'voor de deur' stond. De uitweg is niet te vinden in dreigementen van Nixon opnieuw te zullen escaleren, maar in een nuchtere

herwaardering hoe de Verenigde Staten en zijn satellieten het beste uit de snel voor hen slechter wordende

situatie te halen zijn.

(Guardian, 22-3-'69)

mededelingen

THE NEWS REEL

Dinsdag 1 april om 20.30 uur vertoont de Amsterdamse Cineclub in het Van Nispenhuis (Stadhouderskade 55) een serie Amerikaanse films. Deze films zijn gemaakt door NEWSREEL, een organisatie die 'anti-jour-

ground' bioscopen. Eén van de kopstukken van NEWSREEL, Daniel Brown, zal de films inleiden. Vertoond worden films over onder andere:

- een opstand aan de Columbia Universiteit in New York;
- de 'Black Panther' partij (o.a. interviews met Eldridge Cleaver en Huey Newton);
- het werk van de groep, die in Boston actie tegen de dienstplicht organiseert;
- de demonstratie bij het Pentagon van afgelopen zomer;
- andere onderwerpen.

Na afloop van het filmprogramma discussie, waarvoor verschillende deskundigen zijn uitgenodigd. (De films worden Nederlands gesproken; de toespraken zullen in het Nederlands samengevat worden.)

Kaarten à f 2,50 bij: ASVA, Weesperstraat 51; Athenaeum Boekhandels Spui en Van Woustraat 124; SRVU, Boelelaan; Hal Oudemanhuispoort.

VRIJWILLIGE BELASTING

De groep 'Vrijwillige belasting voor Noord-Vietnam' (corr. adres: 't Huis naast de Kerk, Peize, Drente), deelt ons mede dat de actie tot nu toe f 1.350,- en US \$ 34,46 heeft opgeleverd. Ook namens de Noordvietnamese Ambassade in Praag wordt hiervoor aan alle gevers dank betuigd.

Giften zijn nog steeds welkom bij de Ambassade in Praag: Ceskoslovenka Obchodni Banka, Prikopy 14, Tsjechoslowakije, met vermelding: Embassy of the DR Vietnam.

HET MEDISCH COMITE NEDERLAND-VIETNAM ONTVING IN DE MAAND FEBRUARI GIFTEN VAN:

f 10,- van R.S. te C.; H.K. te d.H.; W.S. te H.; J.D. te B.; J.H. -v.D. te W.; C.v.E. te A.; H.O. te G.; L.B. te H.; C.S. te A.; B.M. te H.; R.L. te D.; A.v.d.V. te T.; O.d.V. te A.; J.v.T. te N.; J.O. te G.; C.P. te S.; J.v.d.M. te V.; A.Z. te d.H.; J.S. te A.; H.v.D. te A.; A.K. te A.; J.H. te A.; R.E. te A.; J.V. te d.H.; P.K. te B.; M.T. te A.; W.v.d.L. te B.; D.W. te L.; H.v.H.v.Z. te A.; P.S. te A.; H.M. te A.; G.v.d.L. te A.; C.v.D. te R.; F.C. te H.; J.S. te A.; W.v.G. te A.; A.L. te H.; K.B. te A.; K.d.H. te H.; H.B. te A.; I.v.d.W.-S. te H.; E.M. te A.; C.H. te A.; D.K. te A.; W.H. te H.; O.d.J. te U.; M.G. te H.; W.v.d.M-W. te G.; J.B. te A.; C.B. te A.; D.T. te A.; R.R. te A.; J.B. te S.; S.H. te H.

f 15,- van P.V. te D.; S.K. te D.; W.E. te L.; D.M. te H.; W.V. te D.; H.v.S. te G.; G.B. te A.; H.v.E. te H.; C.V. te N.; H.C. te Z.; G.K-L. te Z.

f 20,- van I.v.D. te V.; J.B. te A.; M.B. te E.; H.T. te A.; T.d'A. te A.; P.V. te A.; J.B. te A.; H.G. te L.; W.F. te A.

f 25,- van J.W. te Z.; J.D. te R.; A.B. te A.; E.v.B. te A.; A.Q. te A.; F.V. te A.; B.v.D. te A.; J.S. te G.; E.F. te B.; S.G. te H.; H.B. te A.; W.M. te O.; G.O. te A.; H.v.G. te R.; A.L. te A.; J.v.d.M. te H.; A.U. te B.; C.S. te O.; N.v.R. te A.;

J.B-K. te A.; C.v.D. te G.; H.v.d.S. te A.; C.M. te A.; F.B. te A.; B.v.D. te A.; E.L. te A.; J.F. te G.; G.v.B.v.d.B. te W.; P.S-H. te H.; Hen G. S. te U.; E.H. te A.; H.L. te A.; J.W. te B.; W.S. te U.; P.V. te M.; A.v.B. te H.; H.d.J. te H.; J.v.D. te N.; J.H. te H.

f 50,- van J.D. te R.; M.H-S. te A.; W.I. te R.; C.W. te Z.; M.F. te A.; I.O-L. te W.; T.V. te R.; M.K. te A.; D.d.H.; H.P.-v.A. te A.

f 100,- van P.J. te A.; J.T. te A.; N.v.R. te A.; F.K. te A.; H.V. te U.; K.H-B. te W.; A.D. te A.; E.G-F. te A.; M.J. te E.; W.S. te A.; H.v.G. te R.; W.A. te I.; M.V.v.Z. te A.

Verder: G.S. te D.D. f 2,50; A.K. te S. f 7,50; G.G. te U. f 1000,-; P.d.B. te G. f 30,-; W.K. te A. f 245,-; C.S. te E. f 500,-; E.E. te N. f 35,-; B.H. te A. f 5,-; S.B. te A. f 500,-; P.F. te A. f 40,-; F.d.Z. te H. f 40,-; A.C. te U. f 2,50; G.W. te d.H. f 5,-; v.H. te A. f 75,-; J.S. te A. f 5,-; H.v.M. te B. f 150,-; E.K.v.M. te D. f 300,-; J.R. te R. f 5,-; H.R. te B. f 2,50; N.H. te V. f 30,-; A.Z. te d.H. f 60,-; G.K. te A. f 5,-; W.N. te A. f 5,-; F.W. te O. f 5,-; H.M. te V. f 19,-; R.K. te D. f 125,-; C.d.B. f 2,50; H.K. te N. f 5,-.

TOTAAL in februari ontvangen f 6866,50. f 12.935,85 TOTAAL GENERAAL per einde februari. Het gironummer van het MEDISCH COMITE NEDERLAND-VIETNAM is postgiro 8000 AMRO Bank Amsterdam, tbv Medisch Comité Nederland-Vietnam.